

feer Sagen i Almindelighed fra et almindelig fornuftigt Standpunkt. Derom tvivler jeg aldeles ikke; det undrer mig kun, at det ærede Medlem ikke før nu har seet paa den samme Sag med de samme Dine; thi dette har det ærede Medlem ikke før ladet os vide Noget om. Først nu, da Alle og Enhver, som er frisk, sund og tjenestedygtig; skal være Soldat, enten han er rig eller fattig, og ikke herefter under nogen Betingelse kan frigjøre sig derfor ved Penge, gaaer det paa engang op for det ærede Medlem, at man ikke kan leve af den Lønning, der tidligere har været givet. Dette er paafaldende for mig; jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem har gode Grunde derfor, og at det har sit Udspring fra hans gode Hjerte imod de fattige Mennesker, men i ethvert Tilfælde undrer det mig, at det ikke før er gaaet op for det ærede Medlem; thi vel er der dyr Tid nu, men det har været ligesaa dyrt at leve før, da i Reglen kun de Fattige vare Soldater. Det forekommer mig saaledes, at den hele Argumentation, som det ærede Medlem nylig og med stor Dygtighed — det skal jeg erkjende — har fremsat, ikke passer saa godt nu, som den vilde have passet tidligere. Jeg siger, der kan siges Meget „for og imod“, om det Arbejde, der paahviler alle Statens Borgere, skal betales fuldt eller neppe fuldt eller daarlign eller maastee gjøres aldeles gratis. Jeg bruger det samme Udtryk igjen; det ærede Medlem fandt sig ikke berørt derved, men jeg troer ikke, at han tog det i en ganske rigtig Takkeforbindelse ved den tidligere Behandling. Der kan, som sagt, siges Meget baade til Forsvar for og imod dette, naar Alle skulle bære Byrden; men saalænge den ikke paahviler Alle, vil jeg erkjende det ærede Medlems Grunde for rigtige, medens jeg ikke kan det nu. Der er ved en tidligere Behandling talt om, og det blev i Korthed berørt af den ærede Ordfører idag, at Prisen paa et Maaltid Middagsmad ved 2den Behandling spillede en temmelig afgjørende Rolle med Hensyn til Menigmands Lønning. Ja, det er aldeles rigtigt; der blev sagt, at det var umuligt at faae Middagspise for 9 β daglig, og at man paa det tarveligste Sted her i Byen,

faae Middagsmad ringere end 12 β . Dette kan være rigtigt, men jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at naar Sagen iøvrigt er ordnet som den ifølge sin Natur bør være det, saa kan Marketereren ligesaagodt, ja jeg vil endog sige bedre, skaffe Middagsmad for 9 β , end en Mand i Byen kan skaffe den for 12 β . Lader os huske paa, under hvilke Forhold Enhver især af dem lever. Marketereren boer i Statens Bygning, har ingen Leieafgift og saavidt mig bekjendt heller ingen Næringsafgift at svare, hvorimod en Spisevært, der boer paa det simpleste Sted i Byen, hvor den fattige Arbeidsmand søger for at faae Middagsmad, har store Udgifter, som den anden er fri for, før end han faaer en eneste Skilling til sig selv og sin Familie at leve af. Dertil kommer, at Soldaten, som jo har sit Brød, bringer dette med og altsaa faaer Middagsmad uden Brød, medens Andre maae betale dette. Jeg siger, at, dersom den tarvelige Spisevært, der boer i Byen, og Marketereren ere lige dygtige og lige billige og fordre lige Meget for sig selv, saa vil Marketereren kunne skaffe i fuldt Maal ligesaa god Middagsmad for 9 β , som den Anden kan skaffe den for 12 β . — Det, der egentlig foranledigede mig til at begjære Ordet, var en Udtalelse af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 5te Valgkreds (B. Christensen). Han sagde, at Forslagene under Nr. 5 og 6 i en vis Forstand udgjorde en Hælsed, idet nemlig det ærede Medlem udtalte, at, hvis Forslaget under Nr. 6 ikke var blevet fremsat, vilde man have stillet lidt større Forbringer ved Forslaget under Nr. 5. Jeg fandt det rigtigt at begjære Ordet for at erklære, at saaledes staaer Sagen ikke for mig. Jeg har tiltraadt og skal tillade mig at anbefale Forslaget under Nr. 6, der ogsaa gaaer ud paa en Lønningsforbedring for Underofficersklassen. Jeg har anseet det som et Mæglingsforsøg, som et Skridt henimod et Forlig; om det vil lykkes at opnaae det, veed jeg ikke. Forslaget gaaer ud paa at sætte „Underofficerer“ istedetfor „Corporaler“, hvilket vil have til Følge, at hele Underofficersklassen faaer Brød, medens det efter Lovforslaget, som det nu foreligger, kun vil blive Corporalerne, der faae det. Men, dersom Forslaget under Nr. 5 vedtages, saa